

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/216/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216206070
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavomír Ivanecký
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8216206070.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Slavomírom Ivaneckým v právnej veci žalobcu: W., zastúpeného Doc. JUDr. Jurajom Spirkom, advokátom so sídlom Aténska 1 1, 040 13 Košice, proti žalovanému Slovenská republika - V., o zaplatenie úrokov s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 9% ročné úroky z omeškania zo sumy 90.751,98 Eur od 7.9.2013 do 6.5.2019, v celkovej výške 46.276,05 Eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietam.

III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa v pôvodnom konaní, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod spisovou značkou 2C 198/2005 svojím písomným podaním doručeným tunajšiemu súdu 23.12.2005 domáhal voči žalovaným v 1. rade B. T. - V. W. B. a v 2. rade B. T. - V. Ž. W. B. náhrady majetkovej ujmy vo výške 609.685,26 Eur (18.367.378,- Sk) s príslušenstvom. Svoju žalobu odôvodnil tým, že rozhodnutím Okresného národného výboru v A. zo dňa 29. októbra 1985 pod číslom XXX/XX bolo určené pásma hygienickej ochrany vôd a vodných zdrojov I až III stupňa v oblasti, v ktorej sa nachádzajú pozemky obhospodarované žalobcom. Od 25.10.1993 sa domáha podľa § 6 ods. 4 a 5 zákona 307/1992 Zb. úhrady majetkovej ujmy vzniknutej podľa osobitnej sústavy hospodárenia vyhlásenej vo verejnom záujme, teda z titulu hygienickej ochrany vôd a vodných zdrojov. V. W. B. pod rôznymi zámienkami do dnešného dňa s konečnou platnosťou nerozhodlo o úhrade tejto majetkovej ujmy, k čomu žalobca poukázal na rozsiahlu korešpondenciu s rôznymi štátnymi orgánmi. Aj keď zákonom 220/2004 Z.z. bol zákon č. 307/1992 Zb. s účinnosťou od 1.5.2004 zrušený, jeho ďalšie použitie podľa ustanovení § 29 ods.1 zákona č. 220/2004 Z.z. sa vzťahuje na konania, ktoré boli začaté a neukončené pred 1.5.2004. Nakoľko svoje práva na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnili včas na príslušnom orgáne - V. B., avšak príslušný orgán odmieta o tom rozhodnúť, uplatňujú svoje právo aj podľa zákona 307/1992 Zb. až do 1.7.2004. Nakoľko na dotknutých ministerstvách V. B. P. V. B. pretrvávajú kompetenčné nejasnosti, ako žalovaného č. 2 uvádza V. Ž. W. B. a navrhol, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť mu majetkovú ujmu na základe tabuliek výpočtu a znaleckých posudkov vo výške 18.367.378.- Sk. Žalovaní so žalobou nesúhlasili. Žalovaný v 1. rade okrem vyjadrení o procesných nedostatkoch žaloby uviedol, že uplatnený nárok neuznáva v celom rozsahu. Popri množstve argumentov o príslušnosti ústredných orgánov štátnej správy pri uplatnení majetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku obmedzenia hospodárenia na poľnohospodárskom pôdnom fonde voči štátu poukázal na to, že žalobca si svoj nárok uplatňuje od r. 1993, a to podľa § 6 ods. 4 zák. č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu, pričom rozhodnutie o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania bolo preňho vydané až 23.8.2001. Uviedol, že toto rozhodnutie bolo zrejme nesprávne, predovšetkým však, že rozhodnutie o osobitnej sústave obhospodarovania bolo vydané na žiadosť žalobcu, ujmu má zaplatiť ten v jeho záujme bola osobitná sústava obhospodarovania

vyhlásená, tá nebola vyhlásená vo verejnom záujme, a teda žalobca nemá nárok voči štátu. Mal za to, že osobitná sústava obhospodarovania bola vyhlásená nie na ochranu poľnohospodárskeho pôdneho fondu, ale vodných zdrojov, a preto by mal prípadnú ujmu uhradiť prevádzkovateľ vodného zdroja. Poukázal tiež na to, že žalobca nepreukázal, že je vlastníkom prípadne nájomcom pozemkov dotknutých osobitnou sústavou obhospodarovania, pričom napokon zdôraznil, že podľa zákona sa vzniknutá majetková ujma platí iba vlastníkovi. K tomuto žalobca vo svojom stanovisku bez ďalšieho uviedol len to, že rozhodnutia o vydaní osobitnej sústavy obhospodarovania sa týkajú pozemkov obhospodarovateľných družstvom a v spise sú priložené aj mapy pozemkov dotknutých týmto rozhodnutím a k argumentom o nároku patriacom len vlastníkovi pozemkov poukázal na tzv. legislatívnu skratku zakotvenú v ust. 2 ods. 2 z.č. 307/1992 Zb., v zmysle ktorého sa vlastníkom podľa žalobcu rozumie aj nájomca. Žalovaný v 2. rade sa vo svojom stanovisku v podstate pridržal argumentácie žalovaného v 1. rade s tým rozdielom, že rozhodnutie o osobitnej sústave obhospodarovania podľa neho vydal pôdohospodársky a nie vodohospodársky orgán (číslo listu 524), a ide o oblasť ochrany využívania poľnohospodárskeho pôdneho fondu spadajúcu pod pôsobnosť žalovaného v 1. rade. Vzniesol viacero námietok, okrem iného aj premlčania a res iudicata, ako aj absenciu pasívnej legitímácie a aktívnej legitímácie. Obidvaja žalovaní napokon spochybnili aj výpočet ujmy podľa žalobcom predloženého znaleckého posudku znalcom z odboru Ochrany životného prostredia.

2. Rozsudkom č.k. 2C 198/2005 - 606 zo dňa 10.6.2010 prvostupňový súd žalobu zamietol z dôvodu, že obaja žalovaní nie sú pasívne legitimovaní a že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy môže požadovať iba vlastník. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, na základe ktorého odvolací súd rozsudkom 6Co 20/2010 - 725 zo dňa 25.1.2011 potvrdil rozsudok o zamietnutí žaloby o majetkovú ujmu za obdobie do 10.9.2001. V prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Pripustil dovolanie na otázku, či je nevyhnutnou podmienkou pre vznik práva na majetkovú ujmu podľa § 6 zákona č. 307/1992 Zb. vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania a či právo na majetkovú ujmu podľa § 6 zákona č. 307/1992 Zb. má aj nájomca. Voči tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Dovolacie konanie bolo zastavené uznesením č.k. 2C 198/2005 - 746 zo dňa 12.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.11.2011.

3. Žalobca v pôvodnej žalobe požadoval zaviazat' žalovaných v 1. a 2. rade povinnosťou zaplatiť mu 609.685,26 Eur (18.367.378,- Sk) spolu so 17,6 % ročným úrokom z omeškania až do zaplatenia a to titulom náhrady škody za rok 1993 - 30.4.2004. Následne v priebehu konania žalobca podaním doručeným súdu dňa 21.3.2012 ustálil svoj nárok na majetkovú ujmu za obdobie od 10.9.2001 do 30.4.2004 a na základe jeho návrhu na pripustenie zmeny žaloby súd uznesením č.k. 2C 198/2005 - 872 zo dňa 18.6.2013 súd pripustil zmenu žalobného návrhu v tomto znení: Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 90.751,98 Eur spolu s ročnými úrokmi z omeškania od 1.10.2001 do 24.5.2013 vo výške 104.744,18 Eur a spolu s 9% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 90.751,98 Eur od 25.5.2013 do zaplatenia, v lehote do 3. dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 64.382,15 Eur spolu s ročnými úrokmi z omeškania od 1.10.2001 do 24.5.2013 vo výške 70.176,54 Eur a spolu s 9% ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 64.382,15 Eur od 25.5.2013 do zaplatenia, v lehote do 3. dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť žalobcovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 2C 198/2005 - 1033 zo dňa 26.3.2015 súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol. Rozhodol, že žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu za obdobie od 10.9.2001 do 30.4.2004 vo výške 90.751,98 Eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade na zaplatenie ročných úrokov z omeškania za obdobie od 1.10.2001 do 24.5.2013 vo výške 104.744,18 Eur, ako aj nárok žalobcu na zaplatenie ročných úrokov z omeškania vo výške 9% zo sumy 90.751,98 Eur od 25.5.2013 do zaplatenia vylúčil na samostatné konanie, v ktorom sa rozhodne aj o trovách tohto konania medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade. Súd ďalej rozhodol, že o trovách konania žalobcu a žalovaného v 2. rade súd rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti veci samej. Prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že žalobca má aktívnu legitímáciu, pretože zákonná podmienka pre priznanie majetkovej ujmy je vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania. Ten, v záujme koho sa vyhlási, je povinný zaplatiť vlastníkovi vzniknutú majetkovú ujmu. Rozhodnutím o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania v tomto prípade nastalo rozhodnutím Okresného úradu A. z 23.8.2001 č. X/XXXX/XXXX, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.9.2001. Vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania má svoje opodstatnenie, pretože zahŕňa zákonom uvedené opatrenia erózií alebo nežiaducim zmenám štruktúrneho stavu, vodného režimu alebo chemických vlastností pôdy, prípadne iným nepriaznivým

zmenám prirodzených vlastností pôdy (ohrozený pôdny fond), na odstránenie negatívnych zmien prirodzených vlastností poľnohospodárskej pôdy (kontaminovanými zdravotne závadnými alebo inak nebezpečnými cudzorodými látkami poškodený poľnohospodársky pôdny fond, alebo zabránenie ich škodlivého vplyvu na krmivá, potraviny alebo iné zložky životného prostredia alebo prírodné zdroje, na ochranu iných prírodných zdrojov alebo zložiek životného prostredia (ochranný pôdny fond). Zákon č. 307/1992 Zb. teda predpokladá vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania a táto sústava má svoj obsah a význam. Len vyhlásením osobitnej sústavy obhospodarovania zákon presne definuje právo na náhradu majetkovej ujmy. Rozhodnutím o vyhlásení osobitnej sústavy obhospodarovania bola výslovne uložená povinnosť žalobcovi postupovať pri ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu dodržiavaním opatrení, súvisiacich s vytvorením ochranného pásma. Žalobca má právo na zaplatenie takejto ujmy aj napriek tomu, že je iba nájomcom pozemkov, na ktorých bola vyhlásená osobitná sústava obhospodarovania, čo priamo vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 307/1992 Zb., vlastník, prípadne nájomca poľnohospodárskej pôdy (ďalej len vlastník)", čo nakoniec vo svojom rozsudku potvrdil aj odvolací súd, tunajší súd sa s týmto právnym názorom stotožňuje. Novela zákona č. 307/1992 Zb. vykonaná zákonom č. 83/2000 Z.z. síce vypustila skratku z ustanovenia § 3, ale len preto, aby ju v súlade s pravidlami vlády zaviedla na miesto, kde sa skracované slovo použije prvýkrát. Legislatívna skratka sa upravila v § 2 ods. 2 predmetného zákona. Dôvodová správa k zákonu č. 83/2000 Z.z. k bodu 3 a 4 návrhu novely uvádza, - "Z poznatkov aplikačnej praxe vyplynula potreba používať nielen termín vlastník, ale aj nájomca. Dôvodom je skutočnosť, že užívateľmi pôdy sú predovšetkým nájomcovia, to znamená, že i práva a povinnosti vyplývajúce z ustanovení zákona sa vzťahujú vo väčšine prípadov na nájomcov pôdy. Cieľom zákona bolo teda zjednodušiť terminológiu a v prípadoch, ak vecne ide o práva a povinnosti vlastníka, má sa na mysli aj nájomca. V tomto konaní bolo vykonané dokazovanie oboznámením sa obsahu nájomných zmlúv, ktoré žalobca súdu zaslal elektronickým spôsobom na CD nosiči (keďže sa jedná o veľké množstvo zmlúv) a v konaní nebolo nijako právne relevantne spochybnené a ani preukázané, aby tieto nájomné zmluvy neboli v rozhodujúcom období platné. Súd zároveň určil žalovaného ako pasívne legitímovaného v konaní a žalobu voči pôvodne žalovanému v 2. rade zamietol. Súd neuznal ani námietku premlčania, vznesenú pôvodne žalovaným v 1. rade, odvíjajúcu sa od toho, či je právny vzťah medzi žalobcom, ktorý je družstvom a štátom, občianskoprávny, alebo obchodnoprávny. Súd právne tento vzťah posúdil ako obchodnoprávny v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalobca je družstvom a teda osobou zapísanou v obchodnom registri. V zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka je teda podnikateľom. V tomto prípade sa jedná o nárok na náhradu ujmy za vyhlásenie osobitnej sústavy obhospodarovania, ktorá sa vyhlásila vo verejnom záujme na pozemkoch, na ktorých žalobca vykonával svoju podnikateľskú činnosť. Štát do týchto nehnuteľností zasiahol z výkonu svojej štátnej moci vo verejnom záujme pre zabezpečenie verejných potrieb. To je navyše priamo uvedené v § zákona č. 307/1992 Zb. Následkom tohto zásahu štátu vo verejnom záujme je priamo ex lege vznik majetkovej ujmy pre žalobcu, ktorý je podnikateľom. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný v 1. rade odvolanie, na základe čoho odvolací súd rozsudkom č.k. 6Co 140/2015 - 1061 zo dňa 12.7.2016 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu za obdobie od 10. 9. 2001 do 30. 4. 2004 vo výške 90.751,98 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v odôvodnení uznal vzťah žalobcu a žalovaného ako obchodnoprávny, pričom uznal ujmu za obdobie od 1.10.2002 do 30.4.2004.

5. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 1C 216/2016 - 70 zo dňa 14.8.2019 súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 9% ročné úroky z omeškania zo sumy 90751,98 Eur od 16.1.2007 do 6.5.2019 v celkovej výške 100.563,13 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v pomere úspechu, ktorý činí 51,68% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po skončení rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie iba žalovaný a to voči výroku o povinnosti plniť žalobcovi kapitalizované úroky z omeškania a voči výroku o trovách konania. Uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co 142/2019 - 131 zo dňa 15.12.2020 odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že k určeniu sumy právoplatne priznanej istiny vo výške 90.751,98 Eur došlo zo strany žalobcu až v priebehu konania návrhom na zmenu petitu po vypracovaní znaleckého posudku 7/2014.

6. Predmetom tohto konania potom, čo nadobudol právoplatnosť výrok súdu prvého stupňa v rozsudku zo dňa 14.8.2019 o zamietnutí nároku v prevyšujúcom rozsahu, je teda nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie 9% ročných úrokov z omeškania zo sumy 90.751,98 Eur od 16.1.2007 do 6.5.2019 v celkovej výške 100.563,13 Eur. Súd v tomto prípade zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 90.751,98 Eur až na základe zmeny žalobného návrhu, ktorú súd pripustil uznesením 2C

198/2005 - 872 zo dňa 18.6.2013, ktoré bolo spolu s návrhom na zmenu žaloby doručené žalovanému dňa 5.9.2013. Dovtedy nebola výzva na plnenie žalovanému doručená. Tento deň je podľa názoru súdu dňom, kedy bol žalovaný vyzvaný na plnenie. V nasledujúci deň 6.9.2013 mal žalovaný plniť a dňa 7.9.2013 sa dostal so svojim plnením voči žalobcovi do omeškania a tento deň je tak prvým dňom omeškania sa žalovaného.

7. Súd už v pôvodnom rozsudku skonštatoval, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je obchodnoprávnym vzťahom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože právny vzťah, ktorý je právnym dôvodom vzniku žalobcu na nárok na úroky z omeškania vznikol medzi účastníkmi, z ktorých žalobca je podnikateľ a jeho nárok vznikol pri jeho podnikateľskej činnosti a žalovaný koná v mene štátu v rámci uspokojovania verejných potrieb. Preto má žalobca právo na úroky z omeškania zo sumy 90.751,98 Eur podľa Obchodného zákonníka.

8. Podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného k 7.9.2013 dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

9. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného k 7.9.2013 ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

10. Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného k 7.9.2013 právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

11. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka účinného k 7.9.2013 ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

12. Podľa § 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. účinného k 7.9.2013 sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania s plnením peňažného záväzku. Namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania. Ak veriteľ požaduje úroky z omeškania určené podľa odseku 2, použije sa tento spôsob určenia úrokov z omeškania počas celej doby omeškania.

13. Nárok na úroky z omeškania nastal 7.9.2013, ako to súd vysvetlil v tomto rozsudku, keďže doručením návrhu na zmenu žalobného návrhu na základe iných dôvodov a výpočtom na základe iných skutočností došlo k takej zmene konania, ktorá odôvodňuje aj výpočet nároku na úroky z omeškania až odkedy bol žalovaný vyzvaný na dané plnenie zmeneného žalobného nároku, ktoré navyše súd žalobcovi priznal. Preto mal žalovaný plniť v nasledujúci deň od doručenia výzvy a to od 6.9.2013 a následne sa od 7.9.2013 dostal do omeškania sa s plnením svojho dlhu voči žalobcovi, ktorý súd žalobcovi právoplatne priznal v požadovanej výške. Podľa názoru súdu v tomto konaní nie je možné určiť počiatok nároku na úroky z omeškania až odo dňa právoplatnosti rozsudku, ako žiadal žalovaný a poukázal pritom na prax súdov v súvislosti s primeraným zvýšením odškodného za sťaženie spoločenského uplatnenia a za bolesť podľa vyhlášky o odškodnení za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože dané nároky sú viazané na výlučné skutkové posúdenie súdom v rámci možnosti súdnej úvahy, podľa podmienok toho ktorého konkrétneho skutkového stavu bez ohľadu na bodové ohodnotenie základného nároku na bolestné alebo sťaženie spoločenského uplatnenia. V tomto prípade je to aj logické, pretože tieto nároky sa môžu plynutím času meniť a k ich ustáleniu dochádza spravidla až súdnym rozhodnutím. V tomto prípade sa jedná o nárok na náhradu škody, ktorý vznikol ešte pred podaním žaloby, avšak zo strany žalobcu dochádzalo k rôznym spôsobom výpočtov a ustáľovaniu konečnej sumy, čo však nemohlo mať vplyv na to, že škoda v tom čase už existovala a nedochádzalo k zmene jej výšky. Preto aj výzva žalobcu na plnenie v zmysle požadovanej zmeny petitu je výzvou na plnenie reálnej a preukázanej existujúcej škody a žalovaný mal plniť vtedy a nie až po právoplatnosti rozsudku o priznanej istine. Súd preto rozhodol o nároku na úroky z omeškania od 7.9.2013 do zaplatenia istiny, ktoré nastalo 6.5.2019. Čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, preto sa určí

v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka, ktorý sa použije subsidiárne v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže daný právny predpis takéto ustanovenie nemá.

14. V prevyšujúcom rozsahu teda súd žalobcu nárok na úroky z omeškania zamietol ako nedôvodný.

15. Súd určil sadzbu úrokov z omeškania na 9% v súlade s návrhom žalobcu, keďže ten žiadal menej, než mohol žiadať. Žalobca mohol požadovať úroky z omeškania v súlade s nariadením vlády č. 21/2013 a to vo výške 9,5% (sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky) platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku zvýšenej o deväť percentuálnych bodov), pretože základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k 7.9.2013 činila 0,5 percentuálneho bodu. Keďže však žalobca požadoval menej a to iba sadzbu vo výške 9%, čo je menej, súd mu tento nárok priznal v súlade so zásadou dispozíčnosti (žalobca žiadal 9% ročné úroky z omeškania od 25.5.2013, pričom súd určil ako rozhodujúci deň omeškania 7.9.2013, čo je neskôr a v prevyšujúcom rozsahu nárok na úroky z omeškania zamietol ako v tomto, tak aj v predchádzajúcom rozsudku).

16. Žalobca má teda nárok na úroky z omeškania vo výške 9% zo sumy 90.751,98 Eur od 7.9.2013 do 6.5.2019, čo činí spolu 46.276,05 Eur. V prevyšujúcom rozsahu súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

17. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. pri zohľadnení výsledku konania 2C 198/2005. Obe strany mali v konaní úspech v pomernej časti, žalobca žiadal pôvodne 609.685, 26 Eur, ale neskôr svoj nárok voči žalovanému upravil v istine na 90.751,13 Eur, čom bol v celom rozsahu úspešný, na druhej strane v sume úrokov z omeškania bol neúspešný čo sa týka nároku na kapitalizované úroky z omeškania od 1.10.2001 do 24.5.2013 vo výške 104.744,18 v celom rozsahu a z nároku na 9% ročné úroky z omeškania zo sumy 90.751,98 Eur od 25.5.2013 do zaplatenia, ktoré nastalo 6.5.2019 mu súd priznal iba nárok od 7.9.2013 do 6.5.2019, teda čiastočne bol neúspešný aj v tomto nároku. Celkový úspech žalobcu a žalovaného je v tomto prípade približne rovnaký a tomu zodpovedá aj výrok súdu o náhrade trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods.

1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.